

Pokáňa malého neplecháře na Svatém Hostýně

Tento příběh bude už fest starý. V archivu Hlasů svatohostýnských, které založil Dr. Antonín Cyril Stojan, jej objevila paní Olga Kozlová z redakční rady Listů svatohostýnských. „Pokáňa malého neplecháře na Sv. Hostýně“ vycházelo v roce 1924 na pokračování. Unikátní příběh ve valašském nárečí nabízíme v původním znění a naráz. Autor textu se podepsal jako Jura z Podbřezí-Nabal a děj se odehrává nedaleko Vsetína na přelomu 19. a 20. století. Věříme, že vás potěší.

I.

„Juro, hybaj, vyženeš húsata popášť, třebas henkak k céstě. Barhde po příkopách je tolkej tej vzácej trávy, žáden ju nežne, húsata si v tem poščípajú.“ Tak ně hdysi, je tému už chvíla rokú, naporúčali maměnka, dyž sem pověsil sotor za armárú přindá ze školy. Tož já drapňa gavalec chleba, smýknul sem z izby ven, otevřal sem si dvérca u husinka a pustil sem si húsata do dvora. Bylo ich třináct. Pod střechú meziva žebříky měla Kristýna zapchnutý prut, tož sem ho vymýcil a vjo, ven ze dvora. Už sem sa s húsaty stáčal s kopečíka po mezi k vsetínskej céstě.

Francek Kuráňu – mýj kamarád – s kozú a kozlaty byl už tam. Kozu měl uvázanú na provázku u trnky, kozlata hépaly přes kříkopu, a on ležal na břuše a hvízdal jakúsi písničku. Tráva tam byla jaderná, húsata daly sa s chuťu štěbotat a uščipovaly jedno přes druhé. Já s Franckem zvalili sme sa pod trnku a dali sme sa do rozprávky. Vtedy, kroměvá všelijakých inačích ogarských hlúpot ležal nám v lebeňách bicigel. Nebylo ich tolej jako dneskaj, hen sem tam přeletěl

nekerý přes Medřič hlavní silnicú k Vsetínu, a to byl dycky pro nás ogary ščasný baj neščasný deň, lebo sme při doháňanú bicígla nechali na cestě hdejaké nechtisko z nožisk.

A tož na ten bicigel sme měli oba chuť. Francek smýknul sebú na cestu a z hromádky kameňa naložil si pylné klobúčisko. „Pojď, naber si také, a budem sa trefovať do teho pňa, který vjeckrát!“

Nedal sem sa dlúho zlúzať, a tož za chvíli flágali sme kamenisky po ernce. Klobúky sa nám práznilly a tých tref nihde. Francka to dožralo, vyskočil a drapňa ostatní kameň z klobúka skréknul: „Že bych ťa ani stojačky netrefil, to by byl špás,“ a píznul ním co měl síly.

Trefil. Kámen rubnul do pňa až se trnka zamigolila, ale sotva neščábená odrazil sa spátkem, přelaťal kříkopu a flagnul sebú doprostřed cesty jednému mojmú húsatí na hlavu. Božátko, edem písklo a přeškobrtilo sa jak hnilka.

„Jezusmarja, Francku, tys ně zalepil húse,“ lamentuju a letím k borákovi. Francek uhrúzlý za mnú.

„Nic mu nebude, je edem naleknuté! Počkaj, dáme mu napiť“ praví a už letí trokem k Bečvě. Já zatel převrácám húsa na dlaních, dýšu mu do zobáka, baj sliny mu púščám na jazýček, migolim mu noščaty hore, dolu, pozdvihuju mu klapky na očách, ale húsa nic, ani sa neotrepalo. Francek už tu byl s pylným klobúkem vody. Hned sme do ní píchnuli zobáček húsete, potom celú hlavu aj z očama, nepomohlo. Hlava tém pořád visela jak podřezaná.

„Ono sa potrebuje zahŕít,“ mudroval Francek. „Húsata seda pohromadě, píchnem ho meziva ně, a ono sa z teho vykŕisi.“ Drapnul ně ho z ruky, a dyž sme húsata obstúpili, aby sa nám nerozútekly, džignul ho meziva ně jak pod kvočnu.

Čekali sme s bolestú, brzo-i sa to božátko pohne. Dyž sme už tak dobrú hodinu potichúčku do húsat hledeli, Francek pohladił húse rukú po řbetě a pohlédňa na mňa povídá: „Juro, už je chladné, oprubuj!“

Mňa drapla v tej chvíli taká lutosť u srdca, že sa ně zdálo neináč, než jak by ně naší umréli, brečal sem nahlas a on též.

V tém sa nám ozve za zády: „crrrrn!“

Francek vyskočil do luftu jak hanšpígel a co sa mu dalo kričal: „Juro, utěkaj s húsaty, jede bicígel!“ Ale já už též stojím na nohách a flágam prutem do húsat, ktoré sa rozbíhajú hen sem tam. Ale bicígel je už tadyk, a prední jeho kolco mňáglo už pres brušek našeho maróda, ktorý nemaja vlády v glídoch nestačil utéct. Včil

sem teprú uhlédnul, že mu pomoci už nebude, lebo mu pod kolem střevca vyškly z břucha.

„Táák, už je po něm,“ zařval Francek, a oba ostali sme tvrdí s otevřenými hubami stát a hledět na bicílistu, keří betého ža zašľajfovali a zhúpli s bicígla na zem.

Pan bicílisté vytáhli šrajtoflu, nabrali hrst šestek a ptali sa, čí bylo to húse. „Našich,“ vyhrknul sem a nastavil dlaň. Načítali ně na ňu rynský pět šestek, migli sebú zasej na bicígel a tam tí preč k Vsetínu.

„Bratře, máme štěstí,“ řehonil se Francek. „Včil možeš hnať veselé dóm, vaší ťa už vyplácať nebudú.“

Přindā dóm, mamička byli prám na dvoře, sekali húsatom kopřivy do korýtka. „No, poženět ich, sú-i co napasené?“ křičali už z daleka.

„Tož bajže sú, edem to jedno,“ a včil sem sa belinu zadrhnul v řeči.

„Co je s jedným, probožky ochorovalo?“ uhrúzili sa mamička a léču očiskama z jedného húsete na druhé.

„Totkaj máte rynský pět šestek, a húsa ně jacísi bicíglem rozmnáčgli,“ drkotal sem meziva zuby a dávaj ím grajcáry do ruky.

„Což nepravíš, ryncký pět šestek ti zaňho dali? No, podivme sa, to sa vyplatilo! Tatku, Kristýno, hde ste, pote hupkem“, volali mama a počítali šestky na dlani. „Ogar přinés ryncký padesát nových za húse,“ rozkládali mamička a ukazovali peníze.

„Tolej grajcarů nedostaneš za všetkých trináct“, jadili sa tatíček.

„Padesát nových daj ogárcovi za to, že dobře dohlédal. On si tého bude považovať,

naučí sa šporovat grajcare hned od mlaďa a bude z něho hdysi dobrý hospodář.

„No tož toť máš na ščasný počinek,“ píchli ně mama pět šestek do hrstě,“ a včil sa berte ge kněžkám, atť ste na zítřek naučení.“

V ten deň sem tého hrubě z knížek nepochytal. Večer sotvi sem sa skrútil pod duchnú, zlý duch mňa obešél, lebo sem si příl, aby ně každý deň nějací bicílisté jedno húsa přejéli. Než sem odespal, měl sem už baj vypočítané, že bych při tém přišel na šest rynckých padesát nových, a to by beztého bylo prám na bicígel. Ve spaňú sem ho už měl.

II.

Je po vyučováňu. Všeci ogaří baj děčka sú už dávno doma, edem já a Francek sedíme každý ve svej lavici a pšeme za trest, padesát razú za sebú: „Ve škole mám býti pozorný!“ Pan učitel rýpú cosi v zahrádce a chválami pohlédnú oknem do izby na nás. Tak nás to chytno oboch. Beztého, že Francek také v noci fantazíroval o bicígloch a tož nepočúval dyž ho volali k tabuli, tajak já sem nevěděl, hde mám chytit čnutá. Po chvíli pan učitel přišli, tresty sme ím dali a tož nás pustili dóm. Edem sme vyleťali z izby, drápnul ňa Francek za kabát a povědá:

„Pod', povím ti, co sem včeraj vymudroval. Bicígel si kupíme za páru dní“ a vlekl mňa do kříbí za školú. Co vymudrovál, a o čem sma sa dojednali, poznáte hned.

Od večerá možete uhlednuť prostřed vsetínskej césty seděť krdél mojich húsat. Koza s kozlaty je uvázaná u trnky. Meziva napassenými húsaty leží ten můj včerajší boráček, kerého Francek zebrał z kříkopy a jaksi pozášival, aby byl zasej k svetu. Po obou stranách tého hnizda na příky přes silnicu ležíme na-

táhnutí my a čekáme, brzo-i sa z nekeréj strany ozve „crrrrn!“ A ozvalo sa brzy. Jel hdosi od Vsetína a sotvi nás uhlád, hned' cingotal. My, jak jsme měli domluvu, sme sa nehýbali, proto sa museli dať prostředkem. Tam zaséj uhlédli húsata, ale my už jsme byli na nohách a klobúčiský sme krdél rozháňali. Oni pořád' krutili tym ojoem sem a tam, je pravda, vymíňať uměli! Hned' měli ogara pod kolcem, hned' tam mělo uvíznuť húsa, ale oni sa tak gričně vykrúcali, že sa zdálo, že nic z tého nebude. Ale v tém gvaltě přecaj stratili pochop, nachýlili sa nabožčíkovi na hlavu. Francek sa dal do breku, drápnul húsa za nožčata a třepaja ím ním před očami křičal, že ho musá zaplatit. Brečal sem takéj.

„A co za to chceš, kluku darebný?“ katili sa naňho pan bicílisté.

„Tři rýncké“, vypnul sa Francek, tajak by prodával kozu.

„Tři pohlavky dostaneš! Za tři zlaté dostanu pětikilovou husu, ne takového chrousta“, durdil sa fést.

„Šak naší spěš husí neprodávajú až majú pět kil. Ale tož z téj sa už nedá pětikilová vychovat“, bránil sa jak patří.

„Tady máš – a není-li to dost, tak ti přidám na hlavu!“ Hodili mu dva ryncké na dla, sedli a vjo. — —

Tak sa nám dařilo deň co deň, lebo sme k tému dostávali už fortel. Ryncké na bicígel sa dosť friško zbíraly, překrýval sem ích na trámci v komoře ve hrubéj šachtulce od vichsu. Žáden neměl zdáňá o našej hříšnej nepleše. Ale dobřa sa praví: „Pámbú káře neplecháře!“ Došlo baj na nás!

Kerýsi den, bylo pěkně, číhali sme na céste zaséj. Dlúhá chvíla nic. Až na jednúc, jak dyž

do nás strelí! Zabéklo hdesi na takú trum-pétu, jak trúbja v huťach, dyž nehde hóři. Smýkli sme na nohy, ale už to zaséj hdesi od Medřína zabučalo kolej rázú za sebú.

„Franckú, to je laperdón, friško preč s húsa-tý, lebo nám ich všeckých domňágá!“ A tož ích gvaltem odháňáme s cesty. Laperdón nám už lapoce za zády, kúle sa belinu pome-něj, lebo uhlédli, že sa pachtíme z drúbežjú, ale přecaj sa mignul koleva nás jak lucifer. Na húsa sem v tej chvíli zapoměl, ale Fran-cek drapňa ho dal sa do řvaňa a pustil se za laperdónem. Jacísi dvá, co v ném saďali, obrátili sa po ném, chvílu to ešče jelo, ale potém to zadrkotalo a prrr, ostali stáť. Fran-cek pořád za nimi, až ich stíhnul. Bylo to hodný kúsek ode mňa, tož sem neslyšel, jak sa tam cosik domlúvali, edem sem zmjerčil, jak tí jední pán Franckovi cosi dávajú, a on už hupkem letí zpátkem. Laperdón takéj za-lapotal a fičal dálej ge Vsetínu.

„Juro, pět rynckulí ně dali“, chéřil sa z dale-ko a papírovú pětinú sa rozháňal nad hlavú. Neptajte sa, jakú ukrutnú radosť sme z tého měli. Ale chyba se stala, že sme nehnali hned' dóm. Narychtovali sme zasej past' a dali sa do počítáňa. Měli sme tého dohromady už sedumnáct rynckých, a Francek věděl hdesi o jakémsi bicíglu, který byl na prodaj za dva-cet rynckých. Je pravda, byl prý cosi pochrá-maný, ale Franckú křestný tatíček byli ková-řem, a tož sme počítali, že nám ho poprovjá.

„Do týdňa už budem fest jezdit“, praví ně a přeslapuje nožisky, jakby už na tém seděl.
„Ale počuvaj, Juro, bicigel budeme měť na poly, půl já a půl ty!“

„Tož to neé“, dolekal sem sa jeho nápadu.
„Húsata sú moje, peníze též, a tož bicigel ti edem poščám, scéš-li.“

Událosť popsaná v příběhu se odehrává na vsetínské cestě z Valašského Meziříčí do Vsetína. Mapa z 19. stol.

„Tož ty si taký? A tož co já budu měť za moje zmudrováňa, co za mojú létačku za každým bicigelistú, co za moje domlúváňa sa s ka-ždým, dyž ty hubú ani neklapneš, edem ryncké bereš!“ Od téj doby Francek vyvádal truce a ve škole dělal cuzího.

„Ja, dyž ňa neznáš, tož neznaj“, pravil jsem si, „šak já si k bicigelu pomožú baj sám.“

Dva lebo tři dni potém lélo jak z řičice, ven sa nescélo ít. Potém sa vybralo, tož sem vy-hnal, ale edem tak na výzvědky, co hdesi dělá Francek. Jak by ho zem zhutla, nebylo ho nihde po pasinkoch. To on je na vsetínskéj, húsa tam našel a včil šidí bicigelistú, napadlo ně a nutilo ga to za ním. Teprú při pondělku vyhnal sem po škole húsatá na sil-nicu. Jak sem trúfal, tak bylo: Francek, léža pod trnkú, píše na křivák. Kozlat neměl sebú. Sotvi ňa uhléd, smýknul sebú a tam ten hore mezú preč.

V úterý byl na Vsetíně trh na statek, a tož tatíček s mamičkú véddli našú Lysku na prodaj, proto že ujala na mléce. Byl sem tém vélcé povděčný, že néjsú naší doma, a tož přijďa

ze školy naporúčal sem Kristýně prácu a chytňa prut, hnal sem na silnicu. Húsatá sem dal pášť. Na mrtvé húsa bylo už strach pohlédnúť – koléj dní do tého léla voda, brableni sa už po tém špacírovali, baj to už belinu čulo. Položil sem ho do prostred' cesty. Po chvíli vyhnal sem baj živé z kříkopy a zháňal sem ich k němu. Nevím, lesti sa ho bály lebo im takéj čulo do nosú, utěkaly od něho preč. Co se tak s ním babřú, zabékne hdesi od Nového Světa trumpéta, hned' sem poznal, že je to laperdón. Radostú, že ta-dyk néni Francka, džiglo ně až v boku. Da-jú-i zaséj pětirynckovú, tož bude na bicígel prám, a dva ryncké ně zbudú na ty správky pro kovářa. Dám sa hupkem do přeháňá húsat z místa na místo a pohlédám, brzo-i sa zjaví na cestě laperdón.

Co by mžignul očami, už letí silnicú protiv ně. Dám sa do skřekáňá, flágam ručisky nad hlavú, húsata dolekané utěkajú do příkop, a laperdón pomalúčku sa blíži. Ale co sa nestalo. Dobré tři loktě lebo štyry přede mnú prrr, ostal stáť. Sedáli v něm zaséj tí dva páni co prvší ráz, a tož tí jeden sa schytli, vyhúpli z tého ven a rovnú ke mňa. Tí druzí pustili tém páru a tož povlovně pojížďali k nám.

„No, co je chlapec?“, ptajú sa a ukazujú na húsa, keré ležalo předemnú rozplésknuté jak mokrá hadra. „Ty jeden švingulanty, já tebe budu saplatit“, hrozili ně rukú až do čela a zaséj cosi prebentili s tými druhými beztak po německy, lebo sem tém nevy-stíhnul. A zas sa obrátili na mňa: „Ty budeš psijít do arešt ajčpern.“

„Nerozumíš?“ kývali po mňa takéj hlavu a pohlédli na tých, co sedáli ve fasuňku. Ti sa zabočili a zavolali na ně ménem, tuším „Hermidýn“ sa volali. A tí chlapisko drapli

Jak vypadal „laperdón“ z příběhu „malého neplecháče“ se nedozvíme. Popisu chlapce však odpovídá německý automobil Opel Torpedo z roku 1911. Foto: Pixabay.com

ňa za krabátl a smýkli se mnú do fasuňku k tým druhým. Tí mňa přichlópli podle se-bja na lavu a pan Hermidýn drapňací húsa flágli nim do voza, sami vyhúpli takéj a sedli podla mňa z druhéj strany. Potém ně svojmi nožiský přistúpli moje, zmjawgli ňa mezi-va sebú a než sem sa z téj hrúze rozebral, laperdón zalepotal a upaloval s námi ge Vsetínu.

Oh, dušú rozdušú, nelza vyřeć, do jakého sem sa dal řvaňá, dyž sem vystíhnul, že mňa vlečú do areštu, jak pravili. Drapnul sem hned' pána Hermidýna koleva krkú, hned' zaséj tých druhých oblútal a pohladoval sem ich po hubě baj po rukoch, prosil a sluboval, že ím pět rynckých vrátím, ale oni ostali, jak kameň tvrdí. Laperdón letěl jak střela, já sem lamentil do ochraptěňá, ale všecko bylo márné. Už zatáčáme k jab-luneckému kopcu.

V tém, na mú milú, mysel sem, že ňa zatne bředisko. S kopečíka kráčajú naší, a za nimi Lyska. Statku tam bylo moc, pod cenu jí ne-scéli dať, tož ju védli dóm.

Jak sem ích uhléd, zepjal sem sa na jakúsi okenicu před námi a scél sem vyhypnúť ven. Ale kerysi ňa drapnúl za nohu, tož sem sebú břinčil na to skélco a ostal sem na tém dôle hlavú viset. Při tem sem řval jak by ňa na nože nabíral: „Tatíčku, mamičko, nedajte ňa!“

Laperdón hrgotal pomeněj, až zastavil. Tatíček (byli na vojně kaprálem), rozbékli sa na pány zatrápeně zhurta: „Stojte s tým! Co trúfáte s tym synkem počat, což vám podělá? Hde ho vlečete?“ Mamička zaté drapli ňa za ramena a zesmýčili ňa z téj okenice na zem.

Ti pán Hermidýn takéj zlezli a tož sa dali tatíčkovi cosi rozkládať, edem že ím to povalasky nešlo. Ale naší tatíček byli mûdří, umeli bajaj cosi po taliáncky, cosi po německy a hdovijak, tož sa ich ptali po německy. O čem sa dojednávali, to nevím, nerozumel sem tému. Pan Hermidýn vzali z laperdóna baj húsa a ukazovali ho našim. Tatíček krútili hlavú a pohlédali z jedného na druhého, a ti, co ostali seděť, edem přikyvovali a furt runtem mléli: „Ja, ja, Cicvár, Cicvár!“ Tak sem sa dopídil, že sa volajú pan Cicvár. V tém sa tatíček obrátili na mňa a skrékli, až ně mráz oblél po zádoch: „Bral si jaké peníze od tých pánu? Podhazoval si ím mrtvé húsa do cesty?“

„Tatíčku, edem jednúc“, přiznával sem z brekem.

„Já ti dám jednúc, počkaj až doma“, zahrozili ně čaganem, hmatli ně burnúsa a vytáhli v šatce zamotané knížky. Z nich vzali tři papírové pětirynckové a dali ich panu Hermidýnovi.

„Máš ešče hdesi tých patnáct rynckých, lebo si ich umárnil?“ ptajú sa ně při tém.

„Mám sedumnáct, tatíčku, sú překryté na trámcu v komoře.“ Tatíček sa zaséj cosi ptali ich, ale oni krútili hlavú řeci: „naj, naj!“ Tři pětiny dali panu Cicvárovi, naším podali ruku a vlézli do voza. Než pustili páru, zahrozili ně ešče a pravili: „Tatynka bude tebe fest pucovat galoty!“ Pan Cicvár zaséj pokývali hlavú řeci: „Ja, ja, Cicvár“, laperdón zalepotal, a vzal ich všeckých kozel.

Včil sa teprú dostali mamička ge slovu: „Probožky, taťku, tož prav, co sa to stalo s tým ogařiskem?“

„Edem si to rozvaž, matko, jakú hříšnú neplechu si zmyslel, cigániť peníze od ludí! A tak fortelně! Húsata vháňa pod vozy a potém léce za nimi a žadoni se zaplaceňá.“

Tatíček odepjali pásek, a pásek sa ně přichlópil ze zadku na kyty, že sem poskočil jak kozla. Tatíček mléli do mňa řemeněm, až sem sa svíjal po zemi. Řemeň by ňa byl do němety ubil, dyby sa byli mamička do tého nevložili. Vzali ně provaz z ruky (tém védl sem Lysku), a já sem tak ostal na chvílu řemeňa volný.

Tatíček lamentili: „Ja, ja, tak je to. Člověk počítá na chásňata, že mu ve stářu jaksi vypomožú, a zatým sa ogařisko připravjá pro šibenici. Ja, ja!“ Beztak aby sa ím lepsi mudrovalo, vytáhli fajku, nacpali a dali sa do kúreňá. Bafnúli páru rázu a spustili zaséj: „Vezmi si příklad hen z jakéhosi ogařiska spod Stínadel, ten sa k tým pánom ináč zachoval. Odepjalo sa ím jakési gumové kolco, co vezú doforoty. Ogar kolco drapnúl a letěl za nimi do vrchu. Uslyšali ho volať a tož ostali stát. Dostal od nich pětinu nalezného. Ten sa s nú môže baj doma pochváliť a nemúsí jú překrývať za trámcem. Sám ho musím chváliť, baj za to, že on ím

na ťa požaloval, že ích cigániš o peníze. Beztého ťa hdesi kerúsi při tém úhléd a tož, že je spravedelný, tož v tém udělal konec.“

Franciek Kuráňu, napadlo ně hned a už sem odvíral hubu, že povím, jak je Franciek spravedelný, ale tatíček ně v tém zahrozili čaganem řeci: „Ogare, Búch ťa opatruj, lesti sa už o téj tvojej nepleše vyprávja po dědině!“

Zhutnul sem to rači a bez odmlúváňa počúval sem tatíčkovo vaděňa až dóm. Doma nakázali ně přinést šachtultu od vichsu, vyklopili peníze na dlaň a přepočítali jich. „Toť máš, matko, schovaj ich – a dyby sa nekerú s tých ludí nehdy ohlásil, tož sa mu vráta!“

„Jaké vracáňa?“ Patnáct rynských si vrátil už, a lesti sa hdy bude hdo ešte hlásit, tož mu dám ty dva ryncké, a pro ostatek ať si ide za tými, co vzali peníze neprávem.“ Ta-

tíček uznali, že majú mamička pravdu, vzali peníze a kívňaci na mňa šli ven. S tichú dušu bral sem sa za nimi. Za chalupu máme takový kopečik, tož doňho sme zašli a tam ně udělali také kázaňa, že sem sa nadosmrti odřeknul všeckých bicíglu a všeliakých takých zmjat.

Od tých čas sem chodil doma edem po prstoch, gór dyž byli tatíček v izbě. Z húsaty sem už nechodil. Meziva ogařisku sem brzo na mojú trampotu zapomněl, ale – Francka sem sa chránil, lebo sem mu už nedovíral. Edem ta potfora, laperdón mňa dycky dolekal. Mohli sme byť v najlepším hraňu lebo skotáčaňu, jak zabéknul lebo zalapotal laperdón, už mňa nebylo. Ogaři pokřikovali na mňa: „laperdón“.

„Dokél prý člověk nezloží pokáňa, dotél prý ho svědomě straší,“ povídali nám dycky velební pán. A tož to pokáňa čekalo takéj na mňa. Přichodilo sv. Andělíčkú Strážných. V sobotu před nimi vybírá sa dycky z medřické farnosti proceství k P. Marii na sv. Hostýnek. V pátek ve škole pravili ně p. učitel, aby ím neco přinésl s púti, prý ňa naši na sobotu omlúvali. A bylo tém tak. Přindá ze školy nakázali ně vychsovať boty a jedno druhé, a dyž došli tatíček s pola, tož ně tepru pravili, že pújdu s mamičkú na pút. „Večer, než odespíš, uvážaj dobře o svoích neplechách a hříchoch, lebo pújdeš s mamičkú ge svatéj spovědi a ge svatém přijímáňu. Tot ať víš, co máš dělat“, nakazovali ně zhurta.

V sobotu ráno, než sme vyšli, sem ich pěkně odprosil za odpusčeňa všeckého, a tož s Pánem Bohem sme vyšli. Od večera sme přichodili ge sv. Hostýnku. Mamička vytáhli spoza ňádří malý uzélek a pravjá: „Podiv

O mnoho let později, než se odehrál tento příběh z Valašska, se staly „bicigle“ běžným dopravním prostředkem. Na dobovém snímku jsou zachyceni dva poutníci z Trnavy u Zlína před bazilikou.

sa, synku, toťkaj sú ty dva ryncké, keré si na kémsi vycigánil. Žáden sa o ně dovčil neohlásil a také už neohlásí. Proto sem ích vzala sebú, rozdrobila sem ích na samé čtyráky, a ty nimi podělís žebráků, keří sedá tak zdéla cesty ge kostelu. Lesti ti pochybí, tož ti dodám.

Dyž už vykonáš tu svatú púť, tož abys také vykonal jakési pokáňá! A tož sme sa dojednali s tatíčkem, že rozdáš tých grajcarů a zaprosíš každého žebráka, aby poříčal „Otčenáš“ za obrácaňá hříšníka. Trúfáš si to každému řeć?“

Po hubě ně tékly hrachy, na slovo sem za nezmóhl, ale kývnul sem. A tak sme stúpali k Panence Marii, já rozdával sem žebrákom štverky a prosil ích za „Otčenáš“, a mamička za mnú říčali zpola nahlas rúženec. Poříčal sem ozaj skrúšeně, dyž sme kleknúli na kolena před Mamičkú nájsvětější. A dyž v nedělu po poledňu lúčili sme sa ze svatým Hostýnkem, bylo ně tak teplúčko u srdca, že bych byl skákal radostú. Už sme sa brali s druhúmi pútníky. Šel sem páru krokú za

maměnkú a pohlédal sem bokem po žebráköch. Prám dochodím k jednému, měl jakési dochrámané nohy, brle ležaly podla něho, on také pohlédnul na mňa a hned spustil: „Za obráceňá hříšníka, aby sa polepšil a zasej na pravú cestu přišel! – Otčenáš jenci . . .“ Zatřepalo to se mnú jak větr búčkem, smýknul sem k mamičce a chytňa se ích za sukňu pohlédnul sem na ně. Ale oni, jak by Ňa neviděli, říčali ze žebrákem nahlas: „Pověď sa Meno Tvoje, přindi k nám Královstvo Tvoje . . .“

Pustil sem sa friško mamičky, zepnul sem ručata a nahlas říčal sem s mamičkú aj ze žebrákem: „Odpust nám naše viny jak bajaj my odpúščáme našim viníkom, neuvádaj nás v pokušeňá, ale zbav nás ode zlého. . .!“

Taký konec vzala moje neplechá s húsaty a z laperdónem. Dneskaj sem povděčný Franckovi, pánu Hermidýnovi aj pánu Cincvárkovi, lebo (nebýť ích) hdož ví, co za neplecha by ze mňa byla.